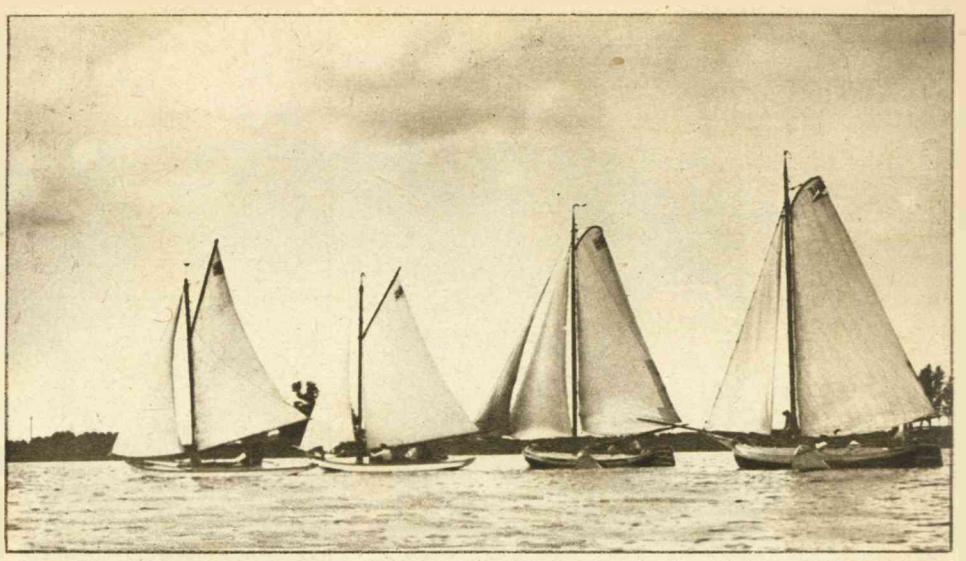

DRIEMAAL DRUKKEN VOOR DE LIFT.
In het Grand-Theatre te Amsterdam wordt op het oogenblik met groot succes opgevoerd het geestige tooneelstuk „Drie maal drukken voor de lift", waaruit wij hierboven een scène geven.

ZEILWEDSTRIJDEN OP DEN BERGSCHEN PLAS.
Zondag j.l. werden er op den Bergschen plas bij Rotterdam verschillende zeilwedstrijden gehouden. Het zachte windje was oorzaak van weinig verschillen en daardoor van weinig spannenden kamp. Onze foto toont hoe de jachten en tjotters „aan elkaar hingen".

DE „DOG"

EEN VERHAAL UIT DEN HUIDIGEN OORLOG

DOOR A. SOUTAR

Vier Uhlanen, afgesneden van hun regiment, omdat hun paarden onder hen waren doodgeschoten, waren aan het zwerven in het Noorden van Frankrijk.

Ze hadden geloopen van Châlons af langs allerlei binnenwegen en paadjes, teneinde aan de vervolgende Fransche dragonders te ontkomen.

Tweemaal was er in het duister op hen geschoten en Von Diesel's voorhoofd was omwonden door een rood en wit gekleurden zakdoek.

Eindelijk hielden de vier mannen, die door hun pijnlijk gezwollen voeten slechts met moeite voortstrompelden, halt voor het tuinhek van een boerenwoning. Ze zagen elkander aan, en te uitgeput om te spreken, knikten ze tegen elkaar. Liebmann, die klerk op een bankinstelling te Berlijn was, voordat de oorlog uitbrak, viel op den grond neer, leunde met den rug tegen een haag naast het hek en strekte de pijnlijke voeten, waarvan de teenen door de afgedragen schoenen gluurden, languit. Von Diesel keek naar de bebloede lappen aan zijn voeten, knikte weer, sloeg de hand aan zijn revolver en stiet het hek open.

De boerenwoning was laag van verdieping en omringd door een wijngaard die zich ver achter het huis uitstrekte.

Voor de woning stond een boschje rozeboompjes, die in hun laatsten bloei waren. Op het geluid van het knarsende hek, kwam een oude man met lange witte haren van achter de rozenhaag te voorschijn en naderde langzaam, een rozenschaar in de hand. Hij boog tegen Von Diesel, die hem langs het grindpad te gemoet liep. De andere Uhlanen bleven aan het hek wachten.

„Hoe ver zijn we hier van Châlons?" vroeg Von Diesel.

De oude man had een eerbiedwaardig gelaat; de groote oogen waren zacht van uitdrukking; de witte wenkbrauwen waren ver omhoog getrokken.

„Je behoeft niet bevreesd te zijn;" zei Von Diesel, „zoolang je aan onze bevelen gehoorzaamt en ons het voedsel verschaft dat we noodig hebben, dreigt je geen gevaar."

„Jullie zijn vreemdelingen voor mij," zei de oude man. „Mijn naam is Ducroix. Te oordeelen naar jullie kleeding heb je een verre reis achter den rug. Je zult wel vermoeid zijn en kunt beschikken over het voedsel dat in huis is." Hij keerde zich om en liep op zijn woning toe, terwijl hij mompelde: „Het is tien kilometers van hier naar Châlons, hoewel ik het zelf nooit geloopen heb."

„Dat wil ik graag gelooven," antwoordde von Diesel, terwijl hij zijn oog liet gaan over de rustige landelijke omgeving. Toen zich tot zijn metgezellen richtende, zei hij: „Ik geloof dat we goed zijn aangeland, deze oude kerel lijkt me volkomen onschadelijk. Ik wed dat hij niet eens weet dat er oorlog is! . . . Hé, Ducroix! Wat is het laatste nieuws over den oorlog? We hebben er al verscheidene dagen niets van gehoord."

De grijsaard bleef aan de huisdeur staan en zich omkeerende, vroeg hij:

„Welke oorlog?"

Ondanks zijn vermoeidheid schaterde von Diesel het uit

DE INSPECTIETOCHT VAN H.M. DE KONINGIN IN N.-BRABANT.
Bij Haar inspectietocht door Noord-Brabant, waarvan wij in ons vorig nummer eenige foto's gaven, bracht H.M. de Koningin ook een bezoek aan de militaire mobilisatie-badinrichting, gevestigd bij de firma Josef Franken Fzn. te Tilburg. Nadat de firmanten door generaal Weber aan H.M. waren voorgesteld, werd de inrichting met groote belangstelling bezichtigd.

en riep zijn vrienden toe: „Nou, wat heb ik je gezegd?" Daarna tot den ouden man: „Weet je niet dat heel Europa in oorlog is?"

Ducroix schudde het hoofd.

„Er is slechts één oorlog geweest," zei hij, „en dat was in 1870."

Ze traden het huis binnen. Klaarblijkelijk was de oude een aanzienlijke wijnbouwer, ten minste de wijngaarden rondom waren zeer uitgestrekt en het huis was goed onderhouden en netjes gemeubeld. Von Diesel, steeds op zijn hoede, onderzocht zijn revolver voor de oogen van den oude.

„Wij zijn in oorlog met de geheele wereld," zei hij op snoevenden toon. „We zijn, mijn vrienden en ik, van ons regiment afgesneden en wenschen den weg naar onze linie terug te vinden. Voor het oogenblik hebben we brood en wijn noodig en aangezien we op dit oogenblik niet in de gelegenheid zijn om je ervoor te betalen, zul je ons zoolang krediet moeten geven."

Zelfs de vermoeide Liebmann moest even glimlachen om de woorden van zijn vriend. Feldtenheim had in een leuningstoel plaats genomen en had een van zijn pijnlijke voeten op een punt van de tafel gelegd.

„Er zal je geen kwaad gebeuren," zei de laatste tot den ouden wijngaardenier, „als je ons maar niet tracht te bedriegen. Wie is er hier nog meer in huis?"

Ducroix schudde het hoofd, maar gaf geen antwoord. Liebmann fluisterde Von Diesel in het oor: „Die oude schijnt me niet toerekenbaar. We moesten zelf maar eens rondzien!"

Von Diesel sprong op.

„Haal jij brood en wijn, Ducroix! Wij zullen onderwijl je huis doorzoeken."

Ze gingen de trap op, doch kwamen weldra terug zonder iemand gezien te hebben. Toen zij de kamer weer wilden binnentreden, waarin de oude hen het eerst had binnengeleid, zei Liebmann opeens op scherpen toon:

„Wat is dat? Hoor je niets Feldtenheim?"

„'t Is niets — niemendal," antwoordde Ducroix, die achter hen in de deuropening stond. „Het is de dog!"

Voor een oogenblik hielden de vier Uhlanen den adem in en luisterden. Van een plaats ergens beneden kwam een gejank, soms gelijkende en soms ook weer niet op het gehuil van een hond.

„Waar is het?" vroeg Von Diesel, de revolver op Ducroix gericht.

De oude man glimlachte.

„'t Komt uit den kelder, heeren. Ik ga wat wijn halen. Wil je met mij meegaan?"

„Doe 't niet!" riep Liebmann Von Diesel toe, die reeds toestemmend geknikt had. „'t Is een hinderlaag!"

Von Diesel richtte de revolver op het hoofd van den oude.

„We gaan mee," zei hij kort. „En als 't een truc is . . ." Hij tikte op den loop van zijn wapen.

Ducroix toonde niet de minste vrees. Hij had een groote kruik in de linkerhand en een roestigen sleutel in de rechter. Hij lichtte in de gang een luik omhoog, waarna een keldertrap zichtbaar werd. De oude daalde naar beneden, Von Diesel volgde hem, terwijl hij tot zijn metgezellen zei: „Blijft hier staan en kijkt goed uit!"

Aan den voet van de trap zocht de oude naar het sleutelgat en opende weldra de deur. Er schenen twee kelderruimten te zijn achter elkander. Het eenige licht, dat de eerste kelder ontving, kwam uit het luik boven de trap.

Ducroix liep den eersten kelder door, ontsloot de deur van den tweeden kelder en trad daar binnen onder het mompelen van: „'t is alleen de dog!" Von Diesel

Cor v. d. Lugt Melsert - Perlemoer; Cor Ruys - Potasch. *(foto's M. M. Couvée)*

Van links naar rechts: Cath. Weber, Jacq. Koning, Janny Ruys - mannequins; Cor v. d. Lugt Melsert - Perlemoer; *zittende*: Anton Verheyen - Pasinsky; Mevr. Lobo-Braakensiek - Ruth Goldman; Cor Ruys - Potasch.

Mevr. Lobo-Braakensiek - Ruth Goldman.

POTASCH EN PERLEMOER BIJ DIE HAGHESPELERS IN „SEINPOST" TE SCHEVENINGEN.

Een Amerikaansch blijspel, of, beter gezegd, een Amerikaansche klucht, met een bijzonder grappige dialoog; een echt zomerstuk, waarom het publiek een heelen avond kan zitten schateren van het lachen. De heeren Potasch en Perlemoer zijn compagnons, die een bloeiende confectiezaak hebben in New-York. Bij hen op het kantoor is een gevluchte Rus, componist van genie. Verdacht van een bomaanslag, wordt hij, op verzoek van de Russische regeering, in hechtenis genomen. Zijn uitlevering is gevraagd. De firma stelt een borgtocht voor hem. Maar Potasch laat den jongen ontvluchten, omdat juffrouw Potasch doodelijk van hem is. De firma is nu het geld van den borgtocht kwijt en staat daardoor op het punt failliet verklaard te worden, als de Rus onschuldig blijkt en er nog veel meer prettige dingen gebeuren — naar zeer ouderwetschen trant. De „intrige" is kinderachtig; maar de jolige teekening der twee Joodsche firmanten is kostelijk, hun gesprekken doen de zaal daveren van het gelach en de voortreffelijke mise-en-scène draagt het hare bij tot het succes. We krijgen eerst het armoedige kantoor der firma, die in zooverre met haar tijd is meegegaan dat zij knappe mannequins in dienst heeft om de afnemers te bekoren en een eerste teekenares-ontwerpster van dameskostuums aanstelt. Dan zien wij de firma geïnstalleerd in een nieuw huis met lift en in een modern kantoorlokaal. Potasch en Perlemoer blijven dezelfden, zoo ook de drukke Pasinsky, die voor duizenden dollars bij hen koopt, verzot als hij is op een der mannequins, en moe Potasch, die aan het kaartspel is verslaafd en tegen woekerrente geld opneemt.... nog wel als hypotheek op haar eigen huis, en in 't geheim.